

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 40

30. září 2012

Cena: 8 Kč

„OSLAVA VDĚČNOSTI BOHU A UMĚLCI“ V BÍLKOVĚ CHÝNOVĚ

Jméno Františka Bílka je v prostředí Církve československé husitské natolik známé, že jistě není třeba tuto osobnost blíže představovat. Také v Českém zápase jsme o něm mnohokrát psali; naposledy v souvislosti s konferencí uspořádanou v pražském karlínském sboru a sborníkem, jenž byl při této příležitosti vydán.

Připomeňme jen, že od umělcova narození v jihočeském Chýnově na Tábořsku uplynulo 140 let. Že jsou si sestry a bratři zdejší náboženské obce velmi dobře vědomi pocty, které se jim v této výjimečné osobnosti dostalo, ukázalo setkání „Oslava vděčnosti Bohu a umělci“, které v Chýnově uspořádali v sobotu 15. září.

Jeho dopolední část zahájila bohoslužba ve sboru Tvrz víry, kterou sloužili br. patriarcha ThDr. Tomáš Butta a plzeňský biskup Mgr. Filip Štojdil; přítomen byl i místní farář br. Mgr. Oldřich Horek a jeho žena Jaroslava Horková.

Umělecká tvorba upozorňuje na svět, jenž nás obklopuje, vyvolává náladu, pocity a prožitky, dokáže pohladit po duši, ale také šokovat, pro budoucnost zachytit okamžiky minulosti... Ale umění také může přivádět člověka k Bohu. A ono spojení umění a náboženství je zřejmé právě u Františka Bílka, jak upozornil br. patriarcha ve svém kázání, při němž vycházel z biblických textů hovořících o díle Božím. Bílkova práce se tak stává „oknem do věčnosti“...

Mistrovo chápání duchovního umění přiblížil dále br. O. Horek: „odhaluje pravdu o našem vztahu k Bohu a ke Kristu, ale je také o nápravě naší cesty k Bohu. O pravdě, jakou na-

chážíme v Bibli, která nic nezamlčuje.“

Dopolední program zahrnoval i návštěvu nedalekého hřbitova, kde je hrob Františka Bílka a jeho rodiny s monumentální sochou Modlitba nad hroby a rovněž řada náhrobků s Bílkovými reliéfy.

Osudy členů Bílkovy rodiny, jmenovitě syna Františka a dcery Bertičky, podrobně vylíčil Mgr. Martin Jindra ve své, jako vždy velmi erudované, přednášce. Berta Mildová zdědila po otci vztah k výtvarnému umění, ale v souladu se svým silným sociálním citěním se ve své profesi zaměřila právě na tuto oblast. Řádu let strávila na ústřední sociální práci spadající pod ústřední radu naší církve. Se stejným odhodláním se věnovala i „propagaci“ otcova díla, což bylo později, v době komunismu, provázáno značnými obtížemi.

Nástup komunismu se dotkl ještě více Bílkova syna Františka, jenž se r. 1948 rozhodl emigrovat; rodina se usadila ve valdenské kolonii v Uruguaji. O synu Františkovi jsme se dozvěděli z úst přednášejícího zajímavé podrobnosti, týkající se zejména duchovenského působení ve sborech v Teplicích, v Praze na Zderaze (zde jsou realizovány jedny z nejvýznamnějších projektů Františka Bílka – krucifix z modřínového dřeva, stůl Páně s pulpitem a lavicemi a Boží hrob), v Roztokách a v Pacově, kde se již silně projevil jeho láska k umění, zvláště k divadlu, která nakonec převládla nad duchovenským povoláním.

Přednášku M. Jindry proložilo vy-

Dokončení na str. 3

INKULTURÁCIA A SÚČASNOSŤ – REFORMÁCIA UNIVERZÁLNEJ CIRKVI?

V dnešnej dobe, poznačenej globalizáciou, sa čoraz naliehavejšie vynára problém inkulturácie. Cirkev sa od samotného začiatku svojej histórie zaoberala problémom, ako sa má kresťanská viera vhodne vyjadrovať v každodennom živote a činnosti.

Evanjelium nadväzovalo na klasickú vzdelanosť vtedajšej doby. Zároveň si muselo obhájiť svoju pozíciu chápania života na novej úrovni poznania a života. Vznikla teológia, náuka o kresťanstve. Cirkev, resp. teológia sa usilovala rôznymi filozofickými pojmami ešte donedávna vysvetľovať základy kresťanstva a priblížiť sa tak filozofii, ktorá ju prestávala postupne rešpektovať.

V súčasnosti sa usiluje o priblíženie k sekularizovanému človeku, ktorému často, resp. v značnej časti ani filozofia, ani teológia nič nehovorí.

Pre človeka konca 20. a začiatku 21. stor. je aktuálna otázka, ako by sa mala kresťanská viera vhodne a zrozumiteľne vyjadrovať v každodennom živote a činnosti. S touto otázkou zápasí kresťanstvo v podstate nepretržite od začiatku svojej pozemskej púte.

Kresťanská kultúra si historicky myslela, že je nadradená ostatným kultúram. Tento názor sa však začal postupne rozplývať. Kultúry sú rozdielne a žiadna z nich nemôže vyčerpávajúco naplniť obsah celého ľudstva. Kultúra je bohatstvom i chudobou zároveň. Je potvrdením i negáciou. Hodnotou i obmedzením. Medzi kresťanstvom a jednotlivými kultúrami sa musí vyvíjať dynamický vzťah inkulturácie. Uniformná forma hlásania evanjelia, trend, dlhodobo používaný

Rímskokatolíckou cirkvou začala po 2. Vatikánskom koncile postupne opúšťať aj Rímskokatolícka cirkev. Spoločenské zmeny donútili cirkev reflektovať svoju pozíciu v spoločnosti. Donútili ju hľadať nové modely, ktoré by mapovali dobu.

Celosvetovo možno konštatovať odklon, distancovanie sa veľkej časti populácie od cirkvi. Na druhej strane sa zároveň núka otázka, či práve cirkev neopustila v globalizačných zrážkach človeka. Príčiny odcudzenia sa cirkvi svetu majú historické korene. Treba identifikovať, pomenovať chyby a kriticky ich zhodnotiť.

Rímskokatolícka cirkev, najmä vďaka dogmatike, nereflektovala teologické záujmy, ktoré priniesla protestantská reformácia 16. storočia. S ňou zároveň prišla kultúra moderna. Odmietnutím protestantizmu, reformácie cirkev nevyužila príležitosť formovať moderné trendy myslenia vtedajšieho sveta. Zbavila sa historickej úlohy, ktorá sa jej núkala. Takýto pasívny postoj spôsobil nemennosť liturgie a ustálenie na stredovekej teologicko-filozofickej tradícii. Mal zároveň demonštrovať univerzálnu jednotu, pričom Ježiš Kristus sa z takto presadených cirkevných záujmov úplne vytrácal.

Ďalším dôležitým medzníkom, ktorý prehĺbil priepasť medzi svetom a cirkvou, bol prístup cirkvi k novoobjavenému národu. Liturgia sa ustálila totiž práve v období objavovania nových kontinentov a národov s ich vlastnou kultúrou. Podobne ako celý Západ, aj cirkev vystupovala povýšenecky, nadradene. Podobne, ako kolo-

nizatori, ignorovala spoločenské zriadenie a ľudské hodnoty podmanených kultúr a národov. Všade nariaďovala rovnaký druh obradov západného modelu. Odmietala a ničila bohatstvo domorodých kultúr. Koloniálne mocnosti dokonca využili cirkev ako nástroj západnej nadvlády nad kultúrnym priestorom iných národov.

Obdobie 17., 18. 19. storočia možno považovať za najneplodnejšie obdobie v teológii. A práve toto obdobie sa zhoduje s érou najväčšej tvorivosti, rozmachu predovšetkým prírodných vied a filozofického myslenia. Zanikol absolutistický typ režimov a vznikali nové európske národné štáty. Dokonca bez podielu cirkvi, ktorá na to nebola vôbec pripravená. Európa, ktorá bola baštou tradičnej, konzervatívnej spoločnosti, sa bránila akejkoľvek modernizácii. V koloniálnych krajinách však bola nástrojom v rukách západnej moci, tzv. moderného sveta. To sú smutné paradoxy!

Prvý vatikánsky koncil reagoval na toto obdobie vyhlásením dogmy o neomylnosti pápeža. Stalo sa to po takej dlhej absencii cirkvi v aktuálnom vývoji ľudskej kultúrnej mentality v troch predchádzajúcich storočiach. Misijná činnosť na prelome 19. a 20. storočia odhalila ďalší paradox. V období konfliktu medzi štátmi a cirkvou, prenášala cirkev do kolónií a novoobjavených štátov prevzaté európske modely zvykov a inštitúcií. Neskôr sa to ukázalo ako jedna z najväčších služieb, ktoré cirkev poskytla európskym štátom. Takáto služba, samozrejme, kredibilitu cirkvi nezvyšila. Skôr na-

Dokončení na str. 3

Den odpočinku

Mluví-li se studenty o potřebě dne odpočinku, vždy jim na semináři vyprávím o tom, že v rámci židovsko-křesťanského kontextu naší kultury Židé ctí sobotu a křesťané naopak neděli. Upozorňuji je přitom například na knihu Ericha Fromma *Budete jako bohové*. Autor v ní mimo jiné píše o šabat. Člověk by podle něj měl v sobotu odložit vše, co se týká výdělků. Měl by se věnovat lásce, rodině, přátelům, četbě, rozjímání. Dát si i něco dobrého k jídlu a pít a také meditovat, spočinout v modlitbě. V sobotu se totiž stane cosi s jeho vědomím. Obdrží „přidatnou kosmickou duši“, vidí jinak a dál. Obsah jeho vědomí se prohloubí a rozšíří. Na konci dne je ovšem tato „přidatná kosmická duše“ zase odňata. Na rozdíl od židovské tradice křesťané světí jako den odpočinku neděli. Máme se v těchto svátečních chvílích svěřit vedení Ježíšova Ducha a ne vlastním iluzím. Otevřít se Bohu a jeho proměňující a uzdravující síle v čase, který je okamžikem věčnosti. Pro toho, kdo činí pokání a věří evangelium, je tu stálá Boží přítomnost s Duchem svatým. Uvědomme si, co všechno dnes působí na naše vědomí a často vůbec ne pozitivně. Pod tlakem doby jsme někdy ve stavu omráčení, lhostejnosti, stresu a strachu o své blízké, o zdraví, o práci. Je třeba se probudit a být opět ve stavu intuitivní vnímavosti. Jak psal Václav Havel ve svých *Dopisech Olze*, „víra je stav ducha“. Tomu je však třeba vyjít vsříc oprostěním od profánního a vstupem do posvátna. Z labyrintu světa vejít, s Komenským řečeno, do ráje srdce.

Nedílnou součástí svátečního dne bývá i bohoslužba. Pomáhala udržet si naději i sestře Evě, člence karlínské náboženské obce. Tato ušlechtilá a distingovaná dáma, plná světla, byla profesorkou češtiny a ruštiny. Její slovo mělo váhu. Rodinný osud sestry Evy nebyl snadný. Byla však moudrá, uměla odpouštět a na rodinné souvislosti nahlížela kristovskými očima. Vyzařoval z ní ježišovský pokoj, zachovávala moudrý odstup od problémů. Nenechávala se jimi v žádném případě vláčet. Sestra Eva velmi statečně snášela svou nevyčísitelnou nemoc, kvůli níž chodila pravidelně na ozařování. Po něm se vždy dva až tři dny cítila velmi špatně, ale přesto pokaždé do sboru přicházela. Byla v našem společenství v kostele ještě tři dny před svou smrtí a na konci bohoslužby v rámci pravidelné „poetické tečky“ přečetla verše svých oblíbených českých básníků.

Bohoslužba pro sestru profesorku znamenala hodně, společenství věřících pro ni bylo nesmírně důležité, ba možno říci nezbytné a nenahraditelné i v čase zákeřné nemoci. V souvislosti se zábleskem vzpomínky na ni si uvědomuji, že zakladatel analytické psychologie Carl Gustav Jung nazývá církevní rok terapeutickým systémem, který každoročně proniká naše vědomí i nevědomí uzdravující Kristovou silou. Účastníme-li se bohoslužby, liturgie nás povznáší. Srovnáme si priority, přijímání těla a krve Kristovy nás proměňuje, obnovuje naše síly. V neděli odkládáme všední starosti, nemyslíme na výdělek. Přejeme si být očištěni, osvíceni a na prvním místě hledáme svou pravou cestu, tedy sjednocení s Bohem.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

18. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy všichni králové země, protože Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě a k modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne.

ŽALM 102,16–18

První čtení: Numeri 11,16,24–29

Tužby:

2. Aby se Božím lidu v naší vlasti hojných duchovních darů dostávalo, modleme se k Hospodinu.
3. Aby církev bloudícím a selhávajícím pomáhala a k pravdě je přiváděla, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Věčný Bože, tvůj Syn obětoval život, aby nás usmířil s tebou. Daruj nám díl svého Ducha, abychom svými slovy i skutky šířili slávu tvého jména! Prosíme tě, osviť nás, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Jakubův 5,13–20

Evangelium: Marek 9,38–50

Verše k obětování: Žalm 145,15–16

Verše k požehnání: Filipským 2,8–9

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, upevni jednotu své církve, aby všichni, kdo byli nasyceni svátostným chlebem a kalichem, naplňovali ve svých životech tvou vůli! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 100, 118, 148, 156, 289, 290, 295

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ

75

Počat z Ducha svatého Matouš 1,18-25; Lukáš 1,26-38

Pokračování z minulého čísla
V jednom ze svých románů kreslí William J. Locke ženu, která má spoustu peněz a která strávila půl života cestováním a návštěvami světových obrazových galerií. Je unavená a zmučená. Pak potká jednoho Francouze, který má velmi málo „světského zboží“, ale má široký rozhled a znalosti a velkou lásku ke kráse. Chodí s ní a v jeho společnosti se věci jeví úplně jinak. A ona mu řekla: „Nikdy jsem nevěděla, jaké věci vlastně jsou, dokud jsi mě nenaučil, jak se na ně dívat.“

Život jej jiný, když nás Ježíš učí, jak věci vidět. Když Ježíš vstoupí do našeho srdce, otevře nám oči, abychom viděli věci, jaké opravdu jsou.

Stvoření a obnovené stvoření

3. Židé spojovali Ducha Božího se stvořitelským dílem. „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňou byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.“ (Gn 1,1-2) Žalmista říká: „Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechn jejich zástup“ (Ž 33,6). (V hebrejštině ruach i v řečtině pneuma je stejné slovo pro dech i ducha.) „Sesíláš-li svého ducha, jsou stvoření znovu, a tak obnovuješ tvářnost země“ (Ž 104,30). „Boží duch mě učinil, dech Všemocného mě oživil“ řekl Jób (Jb 33,4).

Nad Písmem

POŽADAVKY PÁNA JEŽÍŠE

V 9. kapitole Markova evangelia čteme o velmi radikálních požadavcích Pána Ježíše. Na první pohled se nám může zdát, že tato perikopa se skládá ze dvou částí. V té první části Pánovi učedníci žalují na muže, který nechodí s nimi, v Ježíšově jménu vyhání demony. Ježíš jim vysvětluje, že ten, kdo činí v jeho jménu mocný čin, není mu vzdálen, i když se to neděje s jeho vědomím. Říká: „Kdo není proti nám, je pro nás“ (Mk 9,40). Může jít o člověka, který z určitých důvodů nepoznal Krista, nezná křesťanské učení, nepřišel do styku s podnětným svědectvím, ale přesto hledá, je otevřen hlasu svědomí, má dobré srdce a dobrou vůli. Tato část evangelia vlastně koresponduje s textem starozákonní knihy Numeri, kdy je Mojžíšovi též žalováno, že v táboře prorokují různí muži. Mojžíš ale žalobcům odpovídá: „Kéž by všechn Hospodinův lid byli proroci...“ (Nu 11,29a). Jde o podobný postoj jako u Pána Ježíše.

Pak ale následují radikální, dá se říci až drastické Ježíšovy požadavky, jak se bránit pokušení, hříchu. I když se jedná o typickou řečnickou nadsázku, přesto se nad radikálností těchto požadavků tají dech... useknout ruku či nohu, vyloupnout oko... neboť je lepší jít do života jednoruký, jednoohý, jednooký, než být uvržen do pekla. Ano, to je Ježíš, planoucí spravedlivým rozhořčením. Takového jsme jej poznali už jednou, když vyháněl kup-

Duch je Stvořitel světa a Dárce života. V Ježíši přišla tedy do světa Boží životodárná, tvůrčí moc. Ta moc, která prvotní chaos uvedla do řádu, ta v Ježíšovi uvádí do řádu náš neuspořádaný život. Ta moc, která vdechla život tam, kde nebyl žádný život, ta moc přichází v Ježíšovi, aby vdechla život do našich slabostí a marností. Můžeme to vyjádřit takto: My vpravdě nejsme živi, dokud Ježíš nevstoupí do našeho života.

4. Židé spojovali Ducha nejenom s cílem stvoření, ale také s dílem obnoveného stvoření. Ezechiel kreslí příšerný obraz údolí suchých kostí. Dál vypravuje, jak suché kosti obživly; a pak slyší hlas Boha, který říká: „Vložím do vás svého ducha a oživnete“ (Ez 37,1-14). Když jsou lidé mrtvi v hříchu a ospalé tuposti, je to Duch Boží, který je může nově probudit k životu.

A tak v Ježíši přišla do tohoto světa moc, která může život „znovustvořit“. Může znovu přivést k životu duši, která je mrtvá v hříchu. Může znovuoživit mrtvé ideály, může dát novou sílu vůli k dobru, která ochabla nebo zahynula.

V této kapitole jde o mnohem víc než o fakt, že se Ježíš narodil z panenské matky. Podstata Matoušova příběhu je ve sdělení, že od narození Ježíšova začal Duch Boží působit tak účinně, jako nikdy předtím v tomto světě.

William Barclay: The Gospel of Luke, The Daily Study Bible, The Saint Andrew Press, Edinburgh, 1 ed. 1954, revised ed. 1975, reprint 1977, 1979, 1981, 1982, 1983

LUKÁŠ 1,26–38

V této stati se jedná o kontroverzní učení křesťanské víry – o zrození z panny, tj. bez lidského otce. Je přirozené se domnívat, že – jestliže byl Ježíš zcela zvláštní osobností, pak měl zvláštní i vstup do tohoto světa.

Myšlenku, že se Ježíš narodil bez lidského otce, vyvracejí tyto údaje evangelistů:

1. Ježíšovy rodokmeny u Lukáše i u Matouše počítají s Ježíšovým původem z lidského otce Josefa. U Lukáše (3,23-38) postupuje Ježíšův rodokmen od otce Josefa k Adamovi, u Matouše (1,1-18) postupuje Ježíšův rodokmen od Abrahama k otci Josefovi.

2. Když rodiče našli o velikonočních svátcích dvanáctiletého Ježíše konečně v chrámě, Maria mu řekla: „Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali“ (L 2,48). Maria s určitostí nazývá Josefa otcem.

3. Opakovaně je Ježíš nazýván synem Josefovým (Mt 13,55 – Ježíšovo kázání v Nazaretu; J 6,42 – reptající Židé).

**Zkrácený překlad:
Jiřina Kubíková**

Dokončení příště

Mk 9,38-50

radikálním způsobem. Ve své řeči Pán pronáší větu, která současně osvětluje spojení dvou částí textu: „Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, lépe by mu bylo, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře“ (Mk 9,42). To je jádro věci. Vedle anonymních křesťanů, proti nimž Pán nic nemá, stojí falešní proroci, kteří svádějí druhé k pověrám, učí nesprávné nauce, sledují jen své ziskové cíle a ke svému obohacení zneužívají Kristovo jméno. Nedbají, že jejich falešné poselství nemá nic společného s poselstvím lásky jakožto hlavním Kristovým příkazáním. Pro ně platí Ježíšova slova o hození takových lidí s mlýnským kamenem na krku do moře, aby nespádali ke hříchu, neodváděli z pravé cesty ty, kteří věří v Krista, a nebo nebránili těm, kdo tuto cestu teprve poznávají. Naším úkolem je pomáhat všem, kdo jsou nějakým z těchto způsobů ohroženi. Zároveň však, je-li to nutné, provést i třeba radikální opatření, abychom sami nesešli na falešnou cestu. K tomu nám dopomáhej náš Pán!

Jitka Pokorná

**Pane Ježíši, prosíme,
chraň nás od všech těch,
kteří zneužívají tvé jméno pro svůj zisk
a odvádějí z pravé cesty.
Ať jsme vždy s tebou, Pane, ať nikdy nejdeme proti tobě!
Amen.**

„OSLAVA VDĚČNOSTI BOHU A UMĚLCI“...

Dokončení ze str. 1
stoupení komorního sboru Matoška z Tábora, jenž do svého repertoáru zařadil například skladbu J. Bohuslava Foerstera, Bílkova přítele. O Františku Bílkovi a jeho působení i událostech z dějin církve svázaných s jihočeským Chýnovem se účastníci mohli dozvědět z výstavy ve sboru Tvrz víry, kterou velmi poutavě okomentoval br. farář Oldřich Horek.

Bílkovo umění si mohli pak návštěvníci názorně připomenout v ateliéru umělce, jenž v Chýnově spolu s rodným domkem stojí dodnes a uchovává takové klenoty mistrova díla, jako je reliéf Zloba času - naše věno, dřevorezba Kristus na sebe bere kříž, sousoší Slepici či výjimečný barevný obraz Večeře Páně.

Díky těmto a mnoha dalším pracím jsme se mohli alespoň na chvíli při-

blížit oné zvláštní dimenzi, k níž měl umělec sám tak blízko, a také se na postavě Bílkova Krista na vlastní oči přesvědčit, že objednavatelem jeho díla je samotný Bůh – jak zaznělo v kázání bratra patriarchy.

Další dík pak náleží milým členům náboženské obce v Chýnově, kteří celé setkání připravili.

Klára Břeňová

INKULTURÁCIA A SÚČASNOSŤ...

Dokončení ze str. 1
opak, povest' cirkvi sa tým poškodila. Cirkve síce mala výhradu voči zneužívaniu peňazí a ekonomickej moci, ale v podstate vystupovala ako spojenec koloniálnych mocností. Keď sa nespravodlivosť ukázala v plnom rozsahu, Marx vystupoval oveľa hlasnejšie ako cirkve. Práve a nie po prvýkrát premánila cirkve príležitosť brániť záujmy chudobných a postaviť sa na stranu utláčaných, nanovo formulovať základné evanjeliové hodnoty. K chudobným mala pomerne stimulujúci postoj, vyzývajúci k trpezlivosti a rezignácii. Takýto postoj mala chudoba prijať ako svoj osud, alebo Božiu vôľu a zmieriť sa s ním. V takomto vývoji sa cirkve skôr javila ako silný spojenec ekonomickej moci Západu. Zároveň sa štylizovala do pozície irelevantnej a archaickej inštitúcie.

Po veľkej kríze a následne po druhej svetovej vojne sa svet sekularizoval, usiloval sa o nový dialóg s cirkvou. Postoj cirkvi však bol didaktický. Neuskutočnilo sa rovnocenné rokovanie o problémoch sveta. Cirkve si po stáročia izolácie dostatočne nevedomila, že jej partnerom je autonómny svet, v ktorom sa v dlhodobom procese modernizácie zmiešali názory pre cirkve prijateľné s neprijateľnými. Nastávala obnova sveta. Cirkve však hovorila so zranenými, zmätenými, no sebavedomými ľuďmi z pozície, ktorá bola jednostranná, rýdzo cirkvená. Cirkve, ako už niekoľkokrát vo

svojej histórii, premánila svoju x-tú príležitosť nielen vyučovať, ale sa aj sama učiť.

Dosiahnutie vnútornej slobody cirkvi vo vzťahu k svojmu vlastnému historickému vývoju je jednou z podstatných podmienok. Základnou podmienkou, aby mohla byť súčasťou, tvoriť silou inkulturácie. Zvesť treba oslobodiť od rôznych symbolov, názorov, noriem, ktoré sa v priebehu storočí nahromadili. Cirkve sa ich, žiaľ často až křčovite, snažila za každú cenu udržať. Zvesť sa musí sprehladniť a sprístupniť každému človeku, a to bez ohľadu na jeho kultúrny pôvod.

Reformátori katolíctva - protestanti, často prepádajú vlastnej ilúzií, že ich história je bez chýb, že je dokonalá. Akoby dar, ktorý bol daný Lutherovi, Kalvínovi a ďalším reformátorom, bol daný všetkým predstaveným pre dnešok, pre súčasnosť aj pre budúcnosť. Prepádli sebaklamu, že sa protestantský duch nemôže časom vytrátiť podobne ako u katolíkov. Môže sa však „zabíť“, „zabudnúť“. Ak sa však neprebudí z letargie, môže sa stať, že napokon katolicizmus môže dokázať to, čo sa naši predkovia - reformátori chceli „naučiť“ v reformácii, zatiaľ čo my - protestanti zostaneme stáť v nič nehovoriacej minulosti.

Cirkve by v súčasnej dobe mala usilovať o vnútornú slobodu. Najmä vo vzťahu k svojmu vlastnému historickému vývoju. To je cesta, ako možno oslobodiť zvesť od zložitej sústavy

názorov, symbolov a noriem, ktoré sa po stáročia nahromadili a ktoré sa cirkve snaží za každú cenu udržať. Takto by sa zvesť sprehladnila a sprístupnila každému človeku, a to bez ohľadu na kultúrny pôvod.

Súčasná doba si žiada zvláštny prístup. Modernou náhradou za náboženské učenie sa stali ideológie.

Spoločenská nerovnováha a ekonomická nadvláda niekoľkých štátov vedú čoraz viac k rozdeľovaniu a vykorisťovaniu jednotlivcov, skupín i celých národov. Masmédiá šíria ekonomicke neslobodu, ktorou budujú konzumnú spoločnosť.

Kapitalizmus ani socializmus nedokázali dať človeku slobodu a spokojnosť. Úroveň porozumenia nespravodlivosti spoločenského zriadenia je predpokladom, sľubným momentom pre súčasnosť i budúcu dobu, od ktorého sa môže odvíjať sloboda jednotlivca.

Dnešný človek nie je slobodný, aj keď systém so svojím materiálnym uspokojovaním sa mu snaží vnútiť myšlienku slobody. Ľudia sa už prestali pýtať, čo majú robiť, aby boli spasení. Spasenie im poskytuje ekonomicke blahobyt so svojím „dostatkom“. Diktát módy, ponuka trhu, konzumu sú silnými lákadlami. Dnešný človek je konfrontovaný pokušením a odolnosťou. Stojí pred ponukou slobodného rozhodnutia. Po rozhodnutí pre bohatstvo však zostane len bohatým... len človekom trhového hospodárstva...

Dny evropského dedičství v Chrámě Pokoje

Města Hrádek nad Nisou, Liberec a Zittau (D) připravila společný program prohlídek v rámci Dnů evropského dědictví. I naše náboženská obec se zapojila do této celoevropské akce a přivítala v Chrámě Pokoje více než 200 návštěvníků z Čech i Německa.

V sobotu 8. září měli návštěvníci této akce v Hrádku možnost zúčastnit se komentované prohlídky jak muzea v Bráně Trojzemí tak i v barokním římskokatolickém kostele sv. Bartoloměje a husitském novorenesančním kostele, který nese název Chrám Pokoje. Zájem o tuto akci byl poměrně velký, a tak jsme měli možnost uvítat nejen známé tváře, ale i návštěvníky, kteří byli v Chrámě Pokoje vůbec poprvé.

Chrám Pokoje vybudovali, stejně jako například kostel

v nedalekém Frýdlantu, němečtí lutheráni. Byl postaven za rok a věřící se v něm poprvé sešli k bohoslužbám 1. 12. 1901. Když po válce museli němečtí obyvatelé pohraničí opustit, převzal jejich kostely stát a ten je v 50. letech rozdělil mezi protestantské cirkve.

Ten v Hrádku nad Nisou získala naše cirkve, k bohoslužebným obřadům jej však využívají i další protestantské cirkve a koná se zde mnoho ekumenických setkání. Není bez zajímavosti, že i oslavy 100 let zde společně s naší náboženskou obcí a jejími hosty slavili i zástupci mnoha luterských náboženských obcí německé Žitavy a jejího okolí. Naštěstí se zachovala většina původního vybavení kostela a návštěvníci měli i možnost prohlédnout si například staré stavební plány, dobové fotografie, náčrtky lustrů i věžních hodin.

Příští ročník plánujeme ukázat návštěvníkům i prostory věže, kde je nejen původní hodinový stroj, ale i zvon, který zůstal, když za války další dva odvezli k roztavení, aby měli materiál na děla.

Chrám Pokoje v sobě odráží pohnutou minulost dějin zdejšího regionu Trojzemí. To, že se zde dnes setkávají lidé různých vyznání ze všech tří zemí, nebylo vždy samozřejmostí. Je dobře, že dnes můžeme společně hledat a prožívat to, co nás spojuje a společná víra v Hospodina je základ, který pomáhá překonat rozdíly, které jsou součástí života v tomto regionu.

Hedvika Zimmermannová
duchovní náboženské obce Hrádek nad Nisou

NAŠE RECENZE

Svět nesmí být pro lásku malý

Pod tímto názvem vydala v r. 2012 brněnská diecéze ve spolupráci s občanským sdružením Verbum et Musica sebrané dílo našeho faráře Jaroslava Vyskočila (1909-1959), který působil v náboženských obcích Velký Újezd, Olomouc, Ivanovice na Hané, Jihlava a Brno-Staré Brno. Editory knihy byli Olga Nytrová, Markéta Hlasivcová a Václav Stra-chota. Ilustrovala ji Jana Wienerová.

Svazek obsahuje předně básnickou sbírku Bledí plavci z r. 1930, která ztvárňuje hlavně autorovy zážitky z pobytu v nemocnici, kam ho v mládí zavedla zlá tuberkulóza. Z veršů dýchá soucit s trpícími i důvěra v Boží pomoc. – Druhá část má název Básně občanské. Ty byly inspirovány bolestnými událostmi v našem národě a mezilidskými vztahy. – Třetí oddíl tvoří modlitby, z nichž některé jsou mnohým z nás známé z našeho církevního zpěvníku, neboť byly zhudebněny. Jsou svědectvím o autorově zbožnosti. Čtenář zde může také s užitekem porovnat např. původní znění Večerní modlitby z Komenského Praxis pietatis s Vyskočilovým básnickým zpracováním. – Následuje čtyřicet osm veršovaných žalmů, které jsou dobrým podnětem k novému pochopení jejich hloubky a krásy. – V Rozmanitostech najdeme dva příběhy z Lukášova evangelia (o Zacheovi a Šimonu Cyrenenském) a několik příležitostných básní. – Závěrečná Píseň o Josefovi reflektuje hrůzné události minulého století.

Autorovi nešlo v jeho básnické tvorbě o formální výboje, ale o přesvědčivé a naléhavé svědectví, že odvaha a naděje víry nakonec vítězí a že zlo proto nemůže mít nikdy poslední slovo.

Zdeněk Svoboda

Povinností cirkvi teda nie je rozhodovať za človeka.

Napriek všetkému náboženské vedomie sa nezačalo vytrácať. Je iba potlačené. Môže sa kedykoľvek nečakane vynoriť a rozrušiť životné modely novej doby. Vždy je nádej!

Inkultúrácia nemá za cieľ sekularizovať teológiu. Naopak, jej cieľom je umožniť jej, aby uviedla transcendentného Boha do svetského myslenia ľudstva. To sa stane vtedy, keď sa cirkve vyhne pokusu sakralizovať všetok ľudský život a uzná, že ľudstvo samo si môže dávať mnohé odpovede, ktoré sa predtým hľadali prioritne, resp. takmer výhradne v náboženstve.

Otvorenou otázkou stále zostáva, ako byť verný pôvodnej viere v Ježiša Krista a súčasne sprostredkovať obsah viery ľudstvu v súčasných dejinách súvislostiach. Ježišova zvesť, ktorá je univerzálna, neviazaná na žiadnu kultúru, nemôže byť viazaná ani na jednu cirkvenú inštitúciu (ani keď bude mať univerzálnosť v názve a verbálne sa s ňou vyvyšovať).

Zvesť sa najlepšie prezentuje životmi kresťanov. Avšak len v prípade, že zmenila ich myslenie a ich život. Ak zostáva iba teóriou, zmesou určitých poučiek, v ktoré treba veriť, nikdy neosloví súčasného človeka.

Dokáže to katolícka cirkve, a to napriek svojmu dogmatickému učeniu a tisícročnému teoretizovaniu? Dokáže nájsť cestu do sveta a znovu zara-

diť do života súčasného človeka cirkve, v ktorej sa zrodil jeden z najtemnejších rádov stredoveku – jezuiti so svojou inkvizíčnou úlohou a protireformáciou? Napriek veľkým sympatiám k odvážnym katolíckym sebareflexiám možno pozorovať len ojedinelé pokusy intenzívne sa zaoberať hlavným problémom teológie a cirkvi. Zatiaľ sa v tomto duchu objavujú skôr iba názory úzkeho kruhu novodobých učencov, neviditeľné a nerealizovateľné teoretické úvahy. Chýbajú praktické podnety a nápady na riešenia súčasného stavu cirkvi. Praktické pokusy „bezakóvského modelu“ sú zatiaľ pred verejnosťou pod rúskom tajuplného silencia umlčované a potláčané. Dokážu sa chopiť iniciatívy novodobí nositelia reformačných myšlienok, „protestantského ducha“ a nadviažu na Lutherova slová „semper reformanda“?

Cirkve sa vďaka Druhému vatikánskemu koncilu musí, po mnohých storočiach, keď bola súčasťou svetovej moci, naučiť, ako žiť bez moci, ako byť živá a dynamická (a to tým, že bude vierohodná a pevná), ako viesť a učiť tak, aby nerobila nátlak, a predovšetkým ako dosvedčovať vo svojom živote to, čo chce oznamovať, oslovovať človeka, ľudstvo svojím slovom.

To je veľká konverzia v histórii. Môžeme ju nazvať aj inkultúráciou.

Michal Rašo

ZPRÁVY

Vzpomínka v Brně

V sobotu 6. října v 18 h chceme vzpomenout na prvního faráře naší náboženské obce (Staré Brno), bratra Jaroslava Vyskočila. Občanské sdružení Verbum et Musica, které vedle dalších aktivit působí i v rámci naší náboženské obce, vydalo v letošním roce sebrané básnické dílo Jaroslava Vyskočila a především tomuto dílu bude pořad věnován. Recitovat budou herci brněnského Ha divadla Jiří Miroslav Valůšek a Kamila Valůšková-Kaloušová, zpěvem večer obohatí Přemysl Švihálek za varhanního doprovodu Milady Piotrovské.

(vm)

Zahájení akademického roku

Husitská teologická fakulta UK srdečně zve na slavnostní akademické shromáždění u příležitosti zahájení akademického roku 2012/2013, které se bude konat v aule v hlavní budově, Pacovská 4, Praha 4 v pondělí 1. října od 10.30 hodin.

Program: uvítání; projev děkana; udělení fakultní medaile; projevy hostů; zakončení.

(jl)

Výročí v Chebu

Náboženská obec v Chebu (Vrbenského 1536/14, 350 02 Cheb) srdečně zve na slavnostní bohoslužbu, kterou povede plzeňský biskup br. Mgr. Filip Štojdil v sobotu 6. října ve 14 h k 80. výročí založení náboženské obce. Zazpívá pěvecký sbor Cantilo z Mariánských Lázní.

(no)

Pozvání ČKA

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve k účasti na ekumenické bohoslužbě vděčnosti za stvoření, která bude 9. října ve Sboru kněžete Václava Na Zderaze (Praha 2, Resslerova 300/6).

Bohoslužba s kázáním Mgr. Marka Bendyho Růžičky, kněze Starokatolické církve, začíná v 18 h.

Bude jí předcházet slavnostní vyhlášení výsledků výtvarné soutěže s tématem "Zvířata, která žijí s námi" (v 17.30 h) a následovat beseda o přírodním bohatství Prahy, k níž úvodní slovo bude mít RNDr. Jiří Sádlo z Botanického ústavu AV ČR (cca od 19 h).

(JNe)

Seminář VERITAS

Výbor historické společnosti VERITAS zve na XXXVI. seminář, jehož tématem bude: „Církev bez restitucí – křesťanské svědectví tolerančních sborů z roku 1782“. Přednášet bude doc. PhDr. Eva Melmuková.

Seminář se koná v sobotu 13. října v 10 h v Pardubicích, a to v sálku na faře ČCE v ulici Sladkovského č. 638. Fara je šestý dům za evangelickým kostelem.

Všichni zájemci jsou srdečně zváni. (red)

Beseda v Chlumci

Náboženská obec v Chlumci nad Cidlinou zve na besedu DUŠEVNÍ ONEMOCNĚNÍ s pracovníky o. s. VIDA, jejichž cílem je poskytovat „nízkoprahově“ dostupné informace a rady v oblasti duševního zdraví a nemoci, o systému péče o duševní zdraví, o poskytovatelích a uživatelských služeb.

Beseda se uskuteční 10. října od 18 hodin v Husově sboru v Chlumci nad Cidlinou, Klicperovo nám. 75. Vstupné dobrovolné! Všichni jsou srdečně zváni!

Rostislav Kotrč

Soutěž VOX 012

Festival VOX 012 vyhledává soutěž NOVÁ TVÁŘ festivalu

Podmínky soutěže:

Soutěž je určena pro české či slovenské skupiny nebo jednotlivce, jejichž autorská tvorba odráží křesťanský pohled na život a svět.

Interpret doposud nevytvořil v hlavním programu festivalu VOX a nestal se vítězem této soutěže v minulých letech (finalisté na 2. a 3. místě se soutěže zúčastnit mohou).

Kapely a interpreti se mohou hlásit do 11. listopadu. Organizátoři doporučují přihlásit se do 1. října, kdy bude spuštěno divácké hlasování. Hlasování bude možné do 11. listopadu a bude probíhat formou SMS zprávy s kódem vybraného interpreta.

Pište na mail: vox@signaly.cz a k mailu označenému „Nová tvář“ připojte:

* název kapely (jméno interpreta)
* jméno kontaktní osoby
* spojení (mail, tel., poštovní adresa)
* odkaz na webové stránky (maximálně tři – např. oficiální stránky plus youtube, bandzone apod.)

Doporučujeme také zaslat:

* 1x foto (vyšší rozlišení)
* profil kapely, který bude umístěn na webu festivalu (max. 1000 znaků)

Dva nejspěšnější interpreti vzešli z SMS hlasování zahájí půlhodinovými sety letošní ročník festivalu VOX 012 v Praze v sobotu 24. 11. (honorář 1000 Kč, cestovní náklady nebudou propláceny). O absolutním vítězi soutěže rozhodne publikum přímo na festivalu a vítěz získává možnost vystoupit na příštím ročníku se svým programem ve stejné délce jako ostatní kapely.

Více informací: www.signaly.cz

Koncert zvonohráče

Srdečně vás zveme do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové v pondělí 1. října 2012 v 18.00 h na koncert nizozemského carillonéra – zvonohráče Boudewijna Zwart, který patří v tomto oboru ke světové špičce. Boudewijn Zwart s sebou přiveze svou mobilní zvonohru, kterou rozebere a sestaví pro tento koncert uvnitř chrámového prostoru. Dobrovolné vstupné z tohoto koncertu bude věnováno na vybudování koncertní zvonohry ve věži Sboru kněze Ambrože, do níž by ještě v letošním roce měly přibýt další čtyři nové zvony. Odnesete si tak nejen nezapomenutelný hudební zážitek, ale přispějete i na vybudování tohoto jedinečného hudebního nástroje.

Na setkání s vámi se těší

Štěpán Klásek, královéhradecký biskup i zdejší náboženská obec

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 1. 10. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlna - hoboj,
A. Vondráčková - housle
- * 2. 10. – 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová - mezzosoprán,
J. Kalfus - varhany
- * 3. 10. – 17 hodin
Pachelbel, Bach, Franck, Buxtehude
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka
- * 4. 10. – 17 hodin
Bach, Vranický, Mozart
CZECH STRING TRIO,
M. Kos - housle,
M. Hixová - violoncello,
J. Rajniš - viola
- * 5. 10. – 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák
J. Kšica - varhany,
T. Jindra - bas
- * 5. 10. – 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- * 6. 10. – 17 hodin
Vivaldi, Schubert, Albinoni
B. Rabas - varhany,
M. Kejmar - trubka
- * 6. 10. – 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- * 7. 10. – 17 hodin
Haydn, Mozart, Beethoven
STRING TRIO PRAGA,
E. Šafaříková - housle,
Z. Pešková - viola,
V. Krasnická - violoncello
- * 7. 10. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Gershwin
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

ZEKUMENY

KŘESŤANŠTÍ A MUSLIMŠTÍ DALITI

DRŽÍ HLADOVKU PROTI DISKRIMINACI

Indická biskupská konference (CBCI) a náboženští představitelé uspořádali pochod za práva a záruky, jež jsou podle zákona poskytovány pouze hinduistickým, buddhistickým a sikhským dalitům. Arcibiskup z Dillí tvrdí, že diskriminace kvůli náboženství je zlo, proti kterému je třeba bojovat. Stovky křesťanských a muslimských dalitů pochodovaly v dešti ulicemi Dillí a žádaly vládu UPA (United Progressive Alliance), aby jim před všeobecnými volbami v roce 2014 zajistila práva podle zákona o uznaných kastách. Pochod, který pořádala Indická biskupská konference (CBCI) a islámští představitelé, vyvrcholil před budovou parlamentu, kde demonstranti, kteří na sobě měli košile s nápisem „UPA – reagujte na rozhodnutí nejvyššího soudu“, zahájili dharmu (protestní hladovku). Slogan, který si demonstranti vybrali, poukazuje na četné žaloby podané obyčejnými lidmi, občanskou společností a náboženskými představiteli, aby skončila diskriminace na základě náboženského vyznání a byl prosazen status uznané kasty i pro křesťanské a muslimské dality. Boj o zajištění rovných práv trvá od roku 1950, kdy parlament schválil článek 3 ústavy. Na základě tohoto článku zákon přiznává práva a ekonomický, vzdělávací a sociální přínos pouze hinduistickým dalitům. Později, v roce 1956 a 1990, byl tento status udělen i buddhistům a sikhům.

Res Claritatis

Poděkování za Evropský den židovské kultury v hořické synagoze

Vážené paní PhDr. Oldřišce Tomíčkové
Městské muzeum Hořice v Podkrkonoší

Vážená paní doktorko, milá sestro Oldřiško!

Několik let jsem do Hořic dojížděl, abych zde sloužil bohoslužby, a rád přiznávám, že společenství místní náboženské obce i atmosféra tohoto města mi přirostly k srdci. Proto stále s velkým zájmem sleduji veškeré dění kolem naší modlitebny-synagogy, a tak mi nemohlo zůstat utajeno, že v neděli 2. září 2012 se v Hořicích v Podkrkonoší v bývalé synagoze, kterou nyní jako svou modlitebnu spravuje naše Církev československá husitská, uskutečnily již 10. oslavy Evropského dne židovské kultury. Protože jste v Hořicích stála u zrodu této krásné iniciativy a stále jste její živou duší, chci Vám tímto dopisem za tuto Vaši dlouholetou a obětavou práci a službu poděkovat a ocenit její přínos nejen pro poznávání bohaté minulosti města, ale také pro odstraňování bariér a předsudků, kterými je poznamenána i naše současnost.

Díky této iniciativě, která se dělá v úzké spolupráci Městského muzea s místní náboženskou obcí Církve československé husitské a která získala i podporu Města Hořic a od roku 2007 se dělá pod záštitou starosty města, se hořická synagoga otevřela široké veřejnosti jako kulturní památka připomínající duchovně-kulturní vliv židovského vyznání na rozvoj společnosti i velký význam židovské komunity pro minulý rozkvět Hořic.

Program Evropského dne židovské kultury v Hořicích má již svou ustálenou podobu, v níž se propojuje duchovní význam synagogy jako domu modlitby s jejím významem kulturním, a tak po ekumenické bohoslužbě vždy následuje kulturní program připomínající určitou část bohaté židovské kulturní tradice. A právě při přípravě tohoto programu, jehož podrobný scénář pečlivě chystáte, nejen pro jednotlivou akci, ale s dlouhodobějším výhledem, se projevuje Váš jedinečný osobní přínos, Vaše odbornost i otevřenost Vaší víry. V Hořicích patrně nikdo nezná tak do hloubky historii jejich židovských obyvatel a objektu synagogy a nedokáže o nich tak fundovaně a zároveň poutavě vyprávět, jako Vy, sestro Oldřiško. Vaše i Vámi zprostředkované přednášky o významných hořických židovských osobnostech, o židovských tradicích, o tématu holocaustu i Vaše spolupráce s Židovským muzeem v Praze, díky které došlo k zapůjčení několika zajímavých výstav, rozšířily nejen obzor našeho poznání, ale také prohloubily vnímavost k našim duchovním a kulturním kořenům.

Nejsme Vám však vděční jen za poučený a poučný pohled do minulosti, na kterou navazujeme a ze které čerpáme. Chtěl bych poděkovat i za zprostředkování vystoupení hudebních skupin, které se živě zabývají židovskou hudbou, a také za oslovení hořických škol vyhlášením výtvarné soutěže na téma Golema. To vše je dokladem toho, že mnohá témata židovské tradice i mezi dnešními mladými lidmi živě rezonují.

V průběhu těch deseti let se k Evropskému dnu židovské kultury přidala i další setkání: Pietní setkání k výročí odsunu Židů z Hořic a okolí v době nacistické okupace začátkem prosince a tento rok byla hořická synagoga poprvé zapojena i do mezinárodní Noci kostelů 1. června. Kéž Vám Bůh dává sílu i inspiraci k pokračování v těchto aktivitách i k jejich dalšímu rozvíjení, kéž také společně se sestrou farářkou Eliškou Zapletalovou najdete další ochotné spolupracovníky a podporovatele této služby a díla obnovy hořické synagogy! S díky na Vás myslí a srdečně Vás zdraví

Štěpán Klásek, královéhradecký biskup

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Varování před svody

Z biblického textu Mk 9,38-50 vypisujte písmenka následujícím způsobem: první číslo znamená číslo verše, druhé udává slovo v tomto verši (počítají se i spojky a předložky), třetí pak značí písmeno v daném slovu.

39,6,1 47,6,8 50,2,1 45,7,2 48,3,2 39,5,1 38,3,2 42,7,1
43,1,7 50,1,1 40,5,2 49,2,1 41,3,2 45,5,5 47,4,2 40,6,1
38,7,4 42,1,1 49,3,2 50,2,1 40,3,5

(Řešení z minulého čísla: Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.)

Jana Krajčířková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9